

Het papiertje...

Toen we nog naar school gingen, zei men ons dat papiertjes niet mochten rondslingeren op de speelplaats. Als je iets teveel buiten de lijntjes kleurde, kon je bij wijze van straf alle papier en rommel gaan oprapen op de speelplaats. Je vond dat lullig. Was dat ene papiertje nou zo erg? Trouwens, de schooldirectie had, om de inkomsten te verhogen, besloten om wafels en snoep te gaan verkopen. Met mijn zin voor rechtvaardigheid vond ik dat ze medeverantwoordelijk waren voor de rommel. De winkelier vanachter de hoek kon zijn snoep niet meer kwijt en ging failliet. Zijn twee zonen verhuisden naar een andere school. Maar zijn snoepwinkel was hij kwijt. Het communisme werd weliswaar in alle toonaarden afgezworen als pervers maar hier ging vader staat de planeconomie uitrollen bij de kindjes.

Veel later ging ik papiertjes op het openbaar domein haten. Mijn vrouw kreeg haar opvoeding in een ietwat strenger systeem dan ik. Zij ging naar een Normaalschool waar zusters de plak zwaaiden en is nog meer allergisch aan verpakkingspapier dan ik. Ik jen haar regelmatig door het raampje van de auto te laten zakken en dan te doen of ik een papiertje ga weggoaien. Gewoon in de vrije natuur. "Zijt gij zot? Zoiets doe je toch niet! Kom geef dat maar hier, ik zal het zelf wel weggoaien." Ze propt dan alle rommel bij mekaar in het kleine vakje dat bestemd is om je hand wat meer ruimte te geven bij het openen van het portier. Thuis ben ik diegene die haar vakje zal leegmaken en deponeren bij het afval. Zij heeft dat nog nooit gedaan.

Ik heb weinig behoefte aan rust. Ik heb wel behoefte aan slaap, maar aan rust in vrije tijd, dat is wat anders. Een mens is een fourageerdier. Dat wil zeggen, een dier dat van de morgen tot de avond moest op zoek gaan naar voedsel. Vond hij dat niet, dan stierf hij. Dus hebben wij eeuwen niets anders gedaan dan ganser dagen zonder verpozen jagen. Nu we daarmee gestopt zijn, zie je de mens groter worden. Exemplaren van twee meter zijn geen uitzondering meer. Maar ook de omtrek vergroot. Men noemt dat obesitas. Een leuk woord voor welvaart -ziekte. Vreet gewoon wat minder en je blijft gezond.

Eens per week een menu gaan eten kan geen kwaad. Heb ik daar zin in, dan verzin ik wel iets zodat ik mijn vrouw kan meesleuren. De locaties die ken ik wel door mijn jarenlange reizigerservaring.

Steevast zijn dit plekjes die in honderd jaar weinig veranderd zijn. Ze zijn wel gerestaureerd en het ziet er allemaal piekfijn uit, maar het zijn brasseries met een ziel. Ik herinner me dat iemand mij vroeg een tocht uit te stippelen die hij op één dag kon doen, samen met zijn kersverse verloofde. Beiden hadden ze nogal wat culturele interesse. Het was einde lente en de lindebloesems bloeiden overall volop. Ik stuurde hen naar Willemstad. Daar had de gemeente een dreef met lindebomen en ze hadden de takken gesnoeid zodat het een dak vormde en je bijna overdekt kon wandelen onder de bloemen.

Denk nu niet; we gaan daar even kijken. We zijn dertig jaar later en de bomen zijn versleten. Men zal ze binnenkort rooien. Echter in dit Willemstad is een driesterrenhotel en daar kan je lekker eten. De naam? Het Wapen van Willemstad. Toepasselijk omdat deze gemeente een garnizoenstad was en de

omwalling bijna volledig intact is. Het pittoreske haventje met de windmolen maakt het schilderij compleet. Je kan met de wagen tot vlak voor de kade komen waar vroeger Lady Di met haar schip lag, toen ze nog incognito in Schuddebeurs ging logeren. In die tijd kon je nog een praatje maken met een Maréchaussee die zich verveelde omdat terrorisme nog niet bekend was in Europa. Zij hielden dan de wacht op de kade aan het jacht. Maar terug naar Willemstad...

We zoeken een plaatsje op het gezellige terras met zicht op het binnenhaventje waar grote jachten uitgesteld liggen als in een showroom. Een wat oudere ober komt ons bedienen en vraagt alvast of we iets willen drinken. Het worden twee witte wijnen. Er zit wat volk maar het is rustig. Alleen de tafel achter ons wordt bemand door een jong gezin met een baby met de naam "Aandacht". Het kind moet bij papa, dan met veel tralala naar mama en dan weer naar een vriendin. De ober brengt de wijn en heeft een vegeer bij. Hij verhuist enkele stoelen en veegt wat rommel bij mekaar. Met een handveger en blik buigt hij fiks door de knieën. Hij merkt op: "Kleine kinderen, grote rommel." "Ja," zeg ik, "dat is gevat." Ik vermoed dat hij het tafeltje achter ons erop wil attent maken dat ze het netjes moeten houden. Hij komt de kaart brengen. Hij heeft ook gebakken foie gras en krokant gebakken zeebaars. Nadat ik eens verplicht moest gaan eten in een woning op de Ridder Dessainlaan en ik daar kennis had gemaakt met foie gras, waar het vet uitdroop en men het bovendien nodig achtte om het vet als saus nog eens extra te serveren, was voor mij de fun van foie gras voorbij. Ik heb het jaren niet meer aangeraakt. Maar ja, dat is inmiddels twintig jaar geleden. Een vriend vond foie gras het absolute einde en dus werd het voorstel van de ober aanvaard. Een jongere ober kwam de wijn brengen. Hij had zijn haar zoals Donald. Niet Donald Duck, maar Donald Trump. Hij liep er al even afwezig bij en merkte niet op dat een serviette vlak voor de ingang op het sjeke terras lag. Vlotjes ging hij er voorbij. Even later kwam er nog een dienstster en ook zij stapte meermalen over de papieren serviette. Ik had nooit gedacht dat ik mij ooit zou ergeren aan papier op een terras; maar nu dus wel. Net toen ik zelf wou opstaan en mijn vrouw er mij nogmaals attent op had gemaakt dat ik zot was, kwam de oudere ober buiten. Hij bukte zich en gooide het papier waar het hoorde. Ik zei: "Toch straf dat de ouderen zich moeten bukken en de jongeren alleen naar de mussen kijken." "Ach meneer, zoiets verandert nooit." Binnen klonk er een andere boodschap tegen de obers.

De foie gras werd geserveerd met groene appel met honing en een fris slaatje. De zeebaars was inderdaad krokant gebakken en door de pasta had de kok een kruidenolie gemixt met kleine stukjes tomaat en basilicum. Niet iets wat je alle dagen eet, maar wel heel erg lekker.

Na zo een geslaagd etentje is mijn vrouw altijd heel opgetogen. Leuke verrassing, lekkere wijn, mooi zicht vanop het terras, de superlatieven volgen mekaar veel sneller op dan dat ik ze kan bedenken en de centen zijn goed besteed. Ze heeft er ook hard voor gewerkt.

Even dacht ik de ober te vertellen dat ik dertig jaar eerder op deze plek ook lekker had gegeten met een schipper die mij moest behoeden om van Hilversum naar Zierikzee niet al te veel brokken te maken. Hij moest mij leren wat je moest doen in een sluis en hoe je de binnenvaart zijn gang moest laten gaan. Maar ik bedacht

dat die ober dan nog op de schoolbanken zou gezeten hebben en zweeg.

We gingen de auto ophalen op de gratis parking honderd meter verderop. De inwoners van Willemstad kunnen wel met de auto de stad in. Een soort herkenningssignaal geeft aan dat ze door mogen. Na de eerste parking krijg je nog de parking voor zondag en feestdagen, goed voor een tweehonderdtal wagens.

Het restaurant "Het wapen van Willemstad" is een bezoekje waard. De oude vlotte ober die zijn vak door en door kende, kon ons nog verleiden tot een dessert.

Mijn vrouw merkte op dat ze klets koppen zo lekker vond en dat stond op de kaart onder de noemer "torentje klets koppen". Wat er tussen die klets koppen zat, zijn we nooit te weten gekomen. Ik vroeg een French Coffee en zij dan maar een Amaretto koffie. En ook dat was voortreffelijk. Het is trouwens niet makkelijk de juiste cognac met de juiste koffie te combineren met een vleugje grand marnier en stevig slagroom.

Normaalgezien laat ik altijd enkele centiliters in mijn tas omdat hierin de acohol zit (grapje). Maar nu was de tas leeg. Naar de tas van mijn vrouw hoef in niet te kijken. Die is altijd leeg.

Het Wapen van Willemstad ligt tien meter van het water. De bootjes varen er af en aan. De bediening is er fantastisch. De drie gepensioneerd mannen die na ons plaatsnamen dronken er gewoon een pilsje, een donkere jenever en een witte jenever. Ze waren er thuis want de mussen uit de vuurdoornstruik naast het terras kwamen ongegeneerd de kruimeltjes oppikken onder hun stoelen. Alsof dit ook hun terras was. Ik keek ernaar toen we weggingen en de kopjes gingen heftig op en neer bij wijze van groet. Ik dacht nog tegen de mussen te zeggen: "We komen nog terug." Maar dat zie je alleen in de film.

Sam

